

Caracterizarea personajului Ana din opera Ion scrisa de Liviu Rebreanu

Cel mai impresionant personaj al romanului, din perspectiva conditiei sale tragice, este Ana, mijlocul si instrumentul prin care Ion ajunge in posesia pamanturilor lui Vasile Baciuc. Lipsita de orice vocatie a fericirii, ori de cate ori se apropie de un sentiment de bucurie si implinire sau traieste o atare stare, la impactul cu realitatea ea sufera cate o lovitura. Actionand in conformitate cu propriile sale sentimente, luminate de iubirea sincera pentru Ion, Ana nu face decat sa joace perfect rolul pe care i l-a confectionat feciorul Glanetasului. Purtand in pantece odrasla acestuia, situatia ei nu se schimba nici dupa nunta, este batuta, izgonita si de sot si de tata. "Si atunci gandul mortii i se cobori in suflet ca o scapare fericita". Gandul devine fapta, si in acest moment asistam la o scena magistral realizata de scriitor, care-si plimba obiectivul, cu incetinitorul, urmarind gesturile Anei pregatindu-se sa se spanzure.

Dimensiunea epopeica si monografica a romanului este data nu numai de prestatia personajelor care populeaza cartea (tarani bogati sau saraci, invatator, preot, functionari, oameni politici s.a.m.d.), ci si de reprezentarea mo-mentelor semnificative din viata satului: nasterea, nunta, moartea, hora.

Cu convingerea ca literatura "inseamna creatie de oameni si de viata", Rebreanu a dat literaturii romane, prin Ion, cel mai important roman realist, intelegand prin realism "viata eternizata prin miscari sufletesti", asa cum afirma in articolul Cred din 1924. Conform unui atare program, la nivelul scriiturii este preferabila "expresia bolovanoasa" in locul "stralucirilor stilistice", care "se fac mai totdeauna in detrimentul preciziei si al miscarii de viata", cum sustine prozatorul in textul citat. Astfel ca limbajul operei contine calitati proprii stilului unui discurs de factura realista: proprietatea termenilor, precizia, sobrietatea, concizia.

Urmarea acestora este o armonizare maiestrita a continutului cu expresia, incat polifonia constructiei creeaza o simfonie dramatica, cu sunete limpezi, cu tonalitati mai ales dure, dar si indiosatoare, cu alternante ale ritmului, cand lent, cand precipitat, si cu tulburatoare dis-puneri ale contrapunctului.

Ion poate fi considerat actul de nastere a romanului romanesc modern, prima realizare consistenta, monumentala si bine articulata estetic din seria impunatoarelor edificii romanesti ale perioadei interbelice.